

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VIII. De alijs pœnis quæ in hoc statu affligunt animam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

causas in se ob quas abijci, repudiarique digna sit ab eo, quem ipsa tantopere amat & desiderat cognoscendo.

CAPVT VIII.

De alijs pœniis quæ in hoc statu affligunt animam.

Aliud quoque in hoc statu, quod plurimum affligit, & cruciat animam reperitur, quod nimirum cum Obscura hæc Nox tantopere ipsius potentias affectionesque impediatur, & reprimatur nõ potest sicuti in ea affectum seu mentem ad Deum eleuare, neque ab eo aliquid precibus flagitare, existimando illud sibi euenisse quod Ieremias ait: opposuisse videlicet Deum nubem sibi ne transeat oratio, quod etiam sequenti auctoritate significatur: *Conclusit vias meas lapidibus quadris.* Quod si aliquando postulat; si hoc cum acritate tanta, & oblique deuotionis sensu, ut videatur illi se Deo non audiri, precesque suas negligi, quemadmodum etiam idem Propheta eodem loco innuit dicens: *Sed & cum clamauero & rogauero exclusit orationem meam.* Reuera tempore isto expedit animam ponere (sicut ait Ieremias) in puluere os suum, patienter purgationem suam tolerando. Deus est ille, qui hoc loco perficit opus in anima, & propterea ipsa nihil operari valet, vnde nec orare, neque rebus diuinis nisi cum modica admodum attentione adesse potest: sed & cæteris rebus, temporalibusque negotijs, non solum attendere nequit, verum etiam multoties tales mentis abalienationes, adeoque profundas memoriarum obliuiones patitur, ut multarum illuentionum, in quibus quid fecerit, quid cogitauerit ignoret, sed neque quid faciat, quid faciendum sit nouit,

nec etiam alicui rei ex illis quas facit, licet maxime cupiat nimium attendere valet.

Et quoniam hoc loco non solum reputatur intellectus à sua cognitione imperfectus, & voluntas à suis affectibus, sed etiam memoria à notitijs discursibusque suis, expedit etiam eam in omnibus illis annihilari, ut impleatur illud quod de se Dauid in purgatione ista constitutus ait: *Et ego ad nihilum redactus sum & nesciui.* Quæ ignorantia ad insipientias istas, obliuionesque memoriarum, de quibus sumus locuti extenditur, ab alienationes verò & obliuiones istæ ab interiori recollectione, in qua contemplatio ista absorbet animam, nascuntur. Nam ad hoc, ut anima disposita, modoque diuino cum potentijs suis ad diuinam amoris vniõnem attemperata maneret, expediebat eam prius cum omnibus suis potentijs in diuina ista obscuraque spiritualis contemplationis luce absorberi, & hoc modo ab omnibus creaturarum affectibus, apprehensionibusque abstrahi, quæ res regulariter secundum contemplationis huius intensiõnem durat. Atque ita, quanto lux hæc diuina quæ transuerberat animam purior, & sincerior fuerit, tantò amplius illa in suis apprehensionibus, & affectionibus particularibus, tam rerum supernarum, quam etiam inferiorum, obscurat, euacuat, & annihilat. Et quo etiam minus simplex, minusque pura hæc lux fuerit, eò minus eam dictis apprehensionibus & affectionibus priuat, minusque illi est obscura. Quæ certè res incredibilis videtur, dicere videlicet, diuinam & supernaturalem lucem tantò magis animæ obscuram esse, quanto illa clarior puriorque est, & quo minus est talis, esse etiam minus animæ obscuram. Quod tamen facile intelligitur, si consideremus id quod superius

B.
Annis
Cruce

pera
istica
NVI
120

ex Philosophi sententia probauimus: videlicet res supernaturales eò intellectui nostro obscuriores esse, quò in se clariores sunt & manifestiores; Vnde quando animam luce sua diuina radius sublimis contemplationis istius ferit, quoniam naturam ipsius animæ superat, eo ipso illam obscurat, & omnib. affectibus, apprehensionibusque, quas antea media luce sua naturali apprehēdebat, priuat. Quo facto non relinquit illam duntaxat obscuram, sed etiam secundum potentias & appetitus suos, siue spirituales, siue naturales eam euacuat. Et relinquo illam ita vacuam & obscuram, purgat eam, ac diuina supernaturali luce illuminat, nesciente tamen anima se luce ista potiti, sed potius se in tenebris esse, quemadmodum diximus, existimante.

*Apposita
similitudo
rem hanc
declarans.*

Sicut enim lucis radius, si purus, sit & nihil in quod offendar, reperat; quasi non discernitur, qui tamen in se reuerberatione, ac reflexione melius apparet, ita lux ista spiritualis, quæ intra diuinitatem, cum tantopere sit pura, non ita in se percipitur, ac quando aliquid sese ei obijcit in quod reuerberet, sese que reflectat, hoc est, quando aliquid sese offert intelligendum ad particularem perfectionem, vel certè ad diiudicandum inter falsum & verum, confestim illud animaduertit, multo que clarius intelligit, quam ante obscuritatem istarum ingressum intelligebat. Et eadem omnino claritate, lucem ipsam spiritualem, quam ad facillime imperfectionem, quæ sese offert, agnoscendam possidet, se habere cognoscit: quemadmodum videre est in radio, qui in se tantopere nō discernitur, sed statim ac manus vel quidpiam aliud interponitur, confestim apparet manus, agnosciturque lucem illum solis ibi adfuisse. Vnde quia lux ista spiritualis a deo sim-

plex, pura, & generalis est, nec intelligibili alicui particulari naturali aut diuino alligata (siquidem in omnibus istis apprehensionibus, habet animæ potentias vacuas & annihilatas) vniuersalissimo, & facillimo negotio cognoscitur, penetratque anima quamlibet rem, quæ inferne superneque sese offerat. Nam propterea dixit Apostolus quod spiritualis 1. Cor. vniuersa penetrat, etiam profunda Dei: 10. *Spiritus enim omnia scrutatur, etiam profunda Dei.* De ista enim generali & simplici sapientia, intelligitur illud, quod per Sapientem ait Spiritus sanctus; quod attingit ubique propter suam munditiam, videlicet, quia ad nullum particulare intelligibile, seu appetibile descendit. Atque ista est spiritus purgati, & circa vniuersas particulares intelligentias & affectiones annihilari proprietates: in hoc quippe quod nihil gustat, nihilque in particulari intelligit, in sua vacuitate, obscuritate, ac tenebris permanendo, vniuersa, cum magna dispositione comprehendit & amplectitur: ut in illo mystice verificetur illud S. Pauli: *Nihil habentes & omnia possidentes.* Talis siquidem beatitudo tali spiritus paupertati debeatur.

CAPVT IX.

Quaratione, licet nox hac spiritum obscureret, id tamen ad eum illuminandum fiat.

Illud hoc loco dicendum remanet, hanc videlicet facilem noctem, quam spiritum obscureret, id tamen, non aliam ob causam efficere, quam ut illi rerum omnium lumen præbeat: & quamuis illum humiliet, & ad miserabilem statum.